

[Christophersen.]

eller i hvert fald et manglende internationalt opsving, og så længe den internationale likviditet er nogenlunde god, har finansministeren mulighed for at gå ud i verden og optage lån alle mulige steder hos venligtsindede udenlandske pensionskasser eller internationale bankkonsortier, eller hvad der nu har været tale om, men der kan meget vel ske det, at inden vi ser os om, begynder de internationale lånemuligheder at blive begrænsede. Derfor bliver opgaven for vores vedkommende at finde en fornuftig balance mellem, hvad vi selv vil ofre, og de muligheder, omverdenen stiller til vores rådighed.

Men vi kan altså, hvis vi skal opstille forudsætningerne for, at problemerne kan løses fornuftigt, sige, at det for det første er nødvendigt, at vi i de næste vel 4-5 år har en økonomisk vækst, som ligger på omtrent samme niveau, som vi kendte den igennem 1960'erne. Det i sig selv er overordentlig ambitiøst, og det vil være overordentlig svært at nå, men det vil være en nødvendighed. For det andet er det nødvendigt, at vi i den samme periode har en vækst i vores eksport, målt i mængder, af mindst samme omfang, måske endda noget større end den vækst, vi kendte i første halvdel af 1960'erne. Endvidere, som en tredje forudsætning, er der brug for investeringsmuligheder, og der er brug for lånemuligheder, for at vi kan skaffe de arbejdspladser, som hører ind i dette billede. Og endelig, som den fjerde forudsætning, skal vi i samme periode være i stand til at finansiere en fortsat gældstiftelse til udlandet, selv om den meget gerne hurtigt skulle gå ned.

Det er, mener jeg, de politisk-økonomiske opgaver, det danske samfund er stillet over for, og så må man spørge sig selv: hvordan forholder den økonomiske politik, der nu lægges op til, og hvordan forholder finanslovsforslaget sig til disse krav?

Ja, der er jo først den side af den økonomiske politik, som har med vores internationale konkurrenceevne at gøre, og her er der både lønomkostningerne, de omkostninger, som den offentlige sektor direkte eller indirekte påfører erhvervslivet, og der er vores hjemlige renteniveau. På alle tre områder har vi tilrettelagt tingene overordentlig ufornuftigt. Vi er bagud i forhold til en lang række lande, som vi skal konkurrere med, og hvis tingene får lov til at

fortsætte den nuværende udvikling, er der ikke meget håb om, at denne konkurrenceevne i forhold til omverdenen vil blive forbedret.

Det vil sige, at et af de spørgsmål, som vi bliver nødt til at tage fat på, er spørgsmålet om, hvordan man kan bedre virksomhedernes konkurrenceevne. Vi må spørge hinanden: hvilke muligheder har vi for over lovgivningen, både når det drejer sig om skattelovgivningen, den sociale lovgivning og andre former for lovgivning, at styrke erhvervslivets konkurrenceevne?

Det næste problem, vi stilles over for, bliver at få sænket vores renteniveau, og dér vil en af de helt afgørende forudsætninger være, netop at vores udlandsgæld holder op med at vokse, at vi nedtrapper vores behov for, at danske virksomheder bliver ved med at optage stadig større lån i udlandet. Det er i dette billede, finanslovsforslaget kommer ind, for det er klart, at et finanslovsforslag af den karakter, som vi står med i dag, ikke vil gøre det muligt at bremse væksten i udlandsgælden. Dette finanslovsforslag fører til et underskud på betalingsbalancen på vel 8-9 mia kr., hvis vi er nogenlunde heldige, og dette finanslovsforslag tvinger også staten ud i meget, meget store pengepolitiske operationer, som gør det umuligt at sænke renteniveauet.

Det er ud fra det synspunkt, vi finder, at finanslovsforslaget er utilfredsstillende, det er ud fra det synspunkt, vi har stillet en lang række forslag til besparelser, og det er ud fra det synspunkt, vi har stemt imod en række af regeringens udgiftsforslag. Den forskel, der hermed er imellem vores forslag og regeringens tankegang, ligger måske oppe i nærheden af et par milliarder kroner. Det er imidlertid ikke engang sikkert, at den forskel er tilstrækkelig til at give finansloven og finanspolitikken en mere rimelig udformning, men det er fra vor side et politiske udtryk for, at vi ikke tror på, at den finanspolitik, der nu lægges op til, kan holde året ud, for den passer simpelt hen ikke ind i de forudsætninger, der må tilvejebringes, hvis vores ledighedsproblemer og vores gældsproblemer skal løses. Hvis vi kører videre med dette forslag året ud, uden at der sker andet og mere, vil vi til næste år, ligesom i år, kunne ønske hinanden til lykke, som hr. Erling Olsen gjorde, med et godt finansår og tak for det gamle, uden at der i øvrigt er sket nogen som helst forandringer i de alvorlige problemer, vi